

להתהוות

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספח"ק כתר שם טוב

| יום | סימן |
|-------|--------------|
| ראשון | תל (1) |
| שני | תל (2) |
| שלישי | תל (3) סיום |
| רביעי | ישר דברי אמת |
| חמישי | ערב יו"ט |



0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
מ'גרייט צו די תנועה
כפ"ה ניתן להאזין
שיעורי הכנה
לחג שבועות
מאת המספיקים החשובים שליט"א
בש"ו רוחה 9

פרשת במדבר תשפ"ג / גליון רנ"ח

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

הקשר הפרטי שלך

מלבד הבחינה הכללית שבה כל יהודי שווה, שכולם יהודים מאמינים, יש גם בחינה פרטית שבה כל אחד שונה וחשוב בפני עצמו

מסוימת אנחנו נשמה אחת כללית, שמקבלת את קדושתה מקדושת האבות הקדושים (שמכח קדושתם האלקית, כל מי שנולד מהם, הוא בעצם קדוש בקדושה אלקית), ומבחינה זו אכן יש לנו את האמונה וההתקשרות העמוקה בהש"ת. אולם לצד זה - מבהיר רביה"ק - יש לנו גם בחינה אחרת שנשמתנו הקדושה, שבה כל אחד מאתנו אחד ויחיד, אין אחד דומה לחבירו, והוא בעצמו חייב לומר: בשבילי נברא העולם! כל אחד נולד עם טבעים אחרים, כשרונות אחרים, וכל זאת מפני שהקב"ה רוצה גם את האדם הזה בפרטיותו, בצורתו המיוחדת והפרטית. כי לא די לו בנשמת ישראל הכללית, הוא צריך גם את כל אחד לחוד.

ובכן מבאר רביה"ק את הכתובים: "ומעתה נבוא לביאור הכתוב **שאו את ראש כל עדת בני ישראל, על פי מה דנועד דנשמת האדם קרויה ראש, היינו שיגביהו ויקשרו את נשמות בני ישראל, למשפחותם, היינו לשרוש נשמתם בשמים ממעל, וגם לבית אבותם - היינו לשרוש נשמת האבות הק'. ומבאר הכתוב ואמר 'במספר שמות כל זכר לגלגלותם, היינו שירוממו בפרטות את כל אחד מישראל, לפי שכל יחיד ויחיד מישראל יש לו חשיבות מיוחדת לפני הקב"ה. והו' גם כן הענין שצוה הקב"ה למנות את בני ישראל ועל פי מה שכתב רש"י ז"ל 'מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה'. כי המנין מורה על חשיבות וכדקיימא לן דדבר שבמנין אינו בטל, וגם זה שיש לכל אחד ואחד שם בפני עצמו מורה על חשיבות הפרטי של כל אדם ואדם, ובוזה שצוה הקב"ה למנות את כל אחד ואחד מישראל בשמו, גילה לנו בה שכל נפש מישראל בפרטות חשובה לפני ית' עד למאד. ללמד להאדם עד כמה יש לו להתחזק בעבודת הש"ת, ביודעו כי יש עליו חשבון פרטי בשמים, ועל כן יתחזק בעבודתו ולא יזניח עצמו ח"ו".**

אותך במיוחד

בטבעו כל אחד רוצה להיות מיוחד. לא עוד אחד כמו כולם, אלא לבטא נקודה אחת מיוחדת מצדו. ושרוש הדבר הוא כי כל נשמה היא ייחודית בשרושה. מלבד הבחינה הכללית שבה כל יהודי שווה, הצדיק הכי גדול והיהודי הכי פשוט, שכולם יהודים מאמינים, כולם חלק אלוך ממעל, יש גם בחינה פרטית שבה כל אחד שונה וחשוב בפני עצמו, והש"ת רוצה את הקשר הפרטי שלו. אחד בלמדנותו, השני בתפלתו, השלישי בתפילה מסוג אחר, הרביעי בסבלנותו, והחמישי בקנאותו, והרשימה ארוכה כמספר ששמות ישראל שאין להם מספר. יש לכל אחד שם אחר - מדגיש רביה"ק - כי לכל אחד יש חשיבות אחרת.

ואת זה צריך לדעת כל יהודי, שהוא לא עוד כפתור בין אלפי כפתורים, אלא כל כפתור מקושר למכונה אחרת, ומאיר היכל אחר בעליונים. אמנם יש את השאלטר הראשי שמאיר את כולם, וזהו שאלטר האמונה והמסירת נפש הבסיסי המאחד את נשמת ישראל הכללית באין סוף - כי כדי להתחבר אליו יתברך שהוא אחדות פשוטה אי אפשר אלא באחדות - זה השלב הראשון, אבל אחרי זה יש את השלב השני שהוא התפקיד הפרטי. אם זה להיות תלמידי חסד, ואם זה להיות סוחר כהלכה, ואם זה לעסוק בעבודה שבלב או במעשי חסד. הקב"ה רוצה את כל אחד באופן פרטי, וגם אם כל יהודי תבל כבר יהיו קרובים אליו יתברך, הקב"ה עדיין מצפה ומחכה רק אליך.

אברהם מ'ל נכנס להיכל הענק. חמשת אלפים טליתות עמדו שם בשחרית נלהבת. הוא ניגש לארון הסידורים, מעוטף בטלית ה-5001 ומעוטר בזוג התפילין ה-5001, לקח את הסידור ה-5001, חשב לו בעוגמה: מה בדיוק אני חסר פה? יש לו להקב"ה מספיק מתפללים, בליעה"ר כ"י. תאמר שהוא רוצה דווקא את סגנון העבודה של החסידות שלנו? גם מזה יש לו מספיק. מה אני כבר יכול להוסיף כאן?

ב'לחיים' ששתו אחר התפילה השיח את לבו לפני חיים-יוד'ל, והלה אמר לו: "תבוא איתי למפעל שלי. אני רוצה להראות לך משהו".

הוא נכנס אחריו לרכב, והוא נגרר אחר חיים-יוד'ל עד דר האנגריה. "למה אני צריך כאן אלף כפתורים?", שאל אותו מנהל המפעל, "הרי אתה רואה שיש לי כפתור ראשי, ברגע אחד אני יכול להדליק הכל ולכבות הכל, למה אני צריך כל כך הרבה?".

נו", זה פשוט, לכל כפתור יש מנונה אחרת, תפקיד אחר. אין כפתור דומה למנונה, לפעמים זה צריך להיות כבוי והשני דלוק", צחק אברהם מ'ל.

"ישמעו אזניך מה שפיך מדבר, יש לכל כפתור תפקיד אחר! הם אמנם נראים אלף כפתורים דומים, אבל הם מפעילים כל אחד מכונה אחרת", חידד חיים-יוד'ל את המסקנה בפנים נהירות.

בחינה כללית ובחינה פרטית

רביה"ק ז"ע מבאר בפרשתנו (דברי אמונה השלם, בקיצור, ועין שם באיכות), שלנשמתנו הקדושה יש שתי בחינות: בחינה כללית ובחינה פרטית: "הנה ענין התקשרות הנשמה הק' בשרושה יש לה ב' בחינות: בחינה האחת הוא התקשרות בשרוש נשמתו הפרטי בשמים ממעל, בחינה השניה הוא התקשרות כללי בשרוש נשמות האבות הק', וע"ד שאמר רז"ל 'האבות הן הן המרכבה' עיי"ש, וזכו להמשיך נפש רוח נשמה לבניהם אחריהם עד עולם מעשר ספירות דקדושה (עין ליקוטי אמרי).

"וע"כ צריך האדם לקשר עצמו גם אל שורש נשמת האבות, שע"ז יושפע לו אור האמונה והדביקות בהקב"ה, מבחינת ירושת האבות הק'".

"והנה כל יחיד ויחיד מישראל יש לו התקשרות פרטי עם הקב"ה, וכל אחד ואחד מישראל יש לו חשיבות מיוחדת וחשבון מיוחד בשמים ממעל, והקב"ה אוהב אותם בפרטות אהבה רבה בלי שיעור, ויש בכחו לפעול גדולות ונצורות ע"י תורתו ועבודתו, שבכל דיבור ודיבור שלו הוא מרעיש עולמות.

"ועל דרך שאמר רז"ל '...להגיד גדולתו של הקב"ה, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד כולן דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקב"ה טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחבירו, לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר: בשבילי נברא העולם' עכ"ל המשנה. ועל כן אין די שיתקשרו נשמות ישראל באופן כללי לשרושם בעולם העליון, רק נצרך שכל נשמה ונשמה פרטית תתקשר למקורה, כיון שכל אחד הוא עולם מלא בפני עצמו".

אפשר להתחיל על נשמתנו כאחד-חלקי-מיליונים, חלק מתוך כנסת ישראל השלימה והמאוחדת, וזוהי אמת לאמתה. מבחינה

פטרון הגליון לפרשת במדבר

ידידנו הנכבד הר"ח ר' יעקב אהרן
אשר זעליג לייפער שליט"א
ידידנו הנכבד הר"ח ר' אריה אייזנבערג שליט"א
לברכה והצלחה בכל פעשי יודיהם

דוח אפנו

נקודה מותק דא"ח כ"ק מוך אדמו"ר שליט"א

ענין הדגלים שכל חיינו יהיו נסובים סביב המשכן - אורו יתברך

מצאנו במדרש (במדבר רבה ב. ו.) שהדגלים ניתנו לישראל כחיבת הש"ת לעמו ישראל, "עשה אותם דגלים לשמי שהם בני, שנאמר 'בנים אתם לה' אלקיכם" (דברים יד, א). וכפי שדרש שם (במדבר רבה ב, ג) המדרש את הכתוב "ודגלו עלי אהבה" (שיר השירים ז, ב). ויש לבאר מהי החיבות בדגלים.

וכן מובא שם שהדגלים ניתנו בהמשך למשכן ולקבלת התורה (ב. ו.), ויש להבין מה הקשר ביניהם.

יסוד נפוץ הוא בספרי תלמידי הבעש"ט הקדוש ז"ע שכל המידות, אהבה ויראה וכן הלאה, שישנן בעולם, כולן הן התפשטות ממידות העליונות רק שמלוכשות בלבושים רבים. והעבודה שלנו היא להעלות כל המידות, להביא עצמנו ליראת ואהבת הש"ת, ועל ידי זה חולצים את הלבושים.

וכמו שאמר הבעש"ט הקדוש ז"ע (תולדות יעקב יוסף יתרו, ראה, ועוד) על מאמרם ז"ל "הוי ערום כיראה" (ברכות ז, ב), שתוריד את הלבושים מהיראה ושאר המידות העליונות, תגלה ותאחד אותן עם הש"ת.

והנה במתן תורה רומם אותנו הש"ת וגילה לנו אחדותו יתברך, ונבקעו עליונים ותחתונים וראו שהוא יחיד. ככתוב (דברים ד, לה) "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו", וזוה נשאר לנו כח להתאחד עם הש"ת.

אבל לא היה די לו בכך, כי מרוב חיבתו אלינו רצה הש"ת שאף במצבנו הגשמי נתאחד עמו, ולכן ציווה לנו לבנות המשכן כדי לקיים בנו "ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח), אשר במשכן אנו מקריבים קרבנות ואנו מעלים את הגשמיים להש"ת ומתייחדים עמו.

וחייב אותנו הש"ת עוד יותר ונתן לנו את הדגלים, להתגורר מסביב למשכן, כדי שכל עצמיתנו ודירתנו תהיה מסביב לשכינה הקדושה, ובאחדות כל ה"ב שבטים הרומזים לכה הגבול, כנודע מ"ב"ב גבולי אלכסון", שאף בתוך הגבול יזכו להתאחד עם שכינתו יתברך.

וכן מצאנו במדרש (במדבר רבה ב, ג), שכשראו ישראל במתן תורה את המרכבה העליונה ומחנות מלאכים מסביב לשכינה הקדושה, נתקנאו וביקשו זאת, ולכן נתן להם הש"ת הדגלים. הרי לנו שענין הדגלים הוא להתאחד עם הש"ת ולהיות מרכבה לשכינה הקדושה. מקור: רעוא דרעיון במדבר תשע"ה, ערב שבועות; הדעה והדיבור ש"צ

נהנית מהגליון? זו ההזדמנות שלך להאיר ליהודים נוספים
נפשות ישראל רעבים גם צמאים לדבר ה'! תן להם לזכות לאורו של מן הבעש"ט הק' בשפת המעשה
לתרום נקודת הפצה, התקשר: 05041-31519
קו ישיד לתרומות בנדודים פלז: 0799-696-620

סעודת הנשמה

מה הוא המבט הראוי על סעודות השבת? ולמה נחוץ כל כך לקנות את זה?

הגוף ומקבל את שפעו רק דרך כלי הגוף.
אברהם יצחק: מה זאת אומרת 'כל חלקי הנשמה'? לא הבנת בדיוק.

משפיע: פשוט מאוד. הנשמה הנמצאת בתוך הגוף שלנו היא רק חלק קטן מהנשמה עצמה, כי עצם הנשמה משתלשלת ונמשכת מכסא הכבוד דרך כל העולמות, עד לעולם העשיה בתוך הגוף שלנו. והחלק הנכנס בתוך הגוף עיקרו הוא במוח, ומשם מתפשט ומתלבש בתוך כל הגוף. ולכן, כאשר אנו רוצים לזון את הנשמה, עיקר מזונה היא מזון רוחני לגמרי השייך אל חלקי הנשמה הנמצאים מעל הגוף, וגם אלו שמתלבשים במוח ובלב. והשפע הזה בא בשבת בתוספת מרובה ובקדושה מאירה עד למאור על ידי תפלות השבת כמו שדיברנו מקודם. אבל על ידי סעודות השבת יורד השפע הרוחני גם לחלק הנשמה התחתון ביותר הממלא את כל הגוף, ולכן מוכרח השפע להיות מלווה בזמן גשמי, כי החלק הזה של הנשמה המלווה בגשמיות אינו יכול לקבל שפע רק אם יתלבש באיזה מציאות גשמית, אבל עיקר מציאות השפע הזה הוא שפע רוחני קדוש היורד מגבוה מרומים לזון את הנשמה ולהוסיף בה חיות ואור מאור קדושת השבת.

אברהם יצחק: ובגלל שהשפע מלווה בבלוש גשמי, נהנה מזה גם הגוף הגשמי.

משפיע: נכון מאוד. ממש כך. זאת אומרת שהגוף הוא רק מצטרף ונספח אל עיקר הסעודה הנערכת כאן. ואנו נהנים שהגוף מצטרף ונספח, כי על ידי כך מקבל גם הוא את קדושת השבת. אבל זה רק כל זמן שהוא זוכר שהסעודה הזאת איננה שלו אלא היא סעודת הנשמה. באופן כזה הגוף אוכל באמת 'לכבוד שבת', כי כוונת האכילה היא בכדי לקבל את תוכנו את מאכלי השבת הקדושים שיש בהם שפע רוחני קדוש בשביל הנשמה, והוא מכניס אותם אל תוכו כי רק על ידי כך תוכל הנשמה שבקרבו לקבל את השפע הקדוש הזה, והוא מרגיש לעצמו זכות וכבוד להיות אכסניה ואמצעי להעביר את השפע הקדוש אל הנשמה הקדושה.

אברהם יצחק: אהו!, עכשיו נתרבר הטיב! הגישה הראויה לסעודות השבת היא אם כן, כאשר תופסים שהסעודה היא המשך של תפלות השבת, ועתה מורידים את השפע הרוחני של התפלה גם אל חלקי הנשמה הממחים את הגוף, ובדרך אגב להשפיע שפע קדוש גם לגוף המאכסן בתוכו את הנשמה.

משפיע: טוב מאוד. ועתה נוכל להבין שזו הזדמנות מיוחדת לגוף: שהגוף יינה מסעודה של נשמה! הגוף צובר בזה בתוכו כוחות של קדושה, כוחות של נשמה הנכנסים לתוך הגוף ונותנים לו כח של חיים רוחניים לכל ימות החול, שהוא לא יהיה כ"כ משוקע בגשמיות המאכלים ובכל תהלוכות הבלי העולם, מכח השבת וסעודותיה.

אברהם יצחק: אבל הייתי רוצה לחזור ולחדר, האם אכן מי שאינו אוכל בצורה זו, וחושב רק על הרעב והתאבדות שלו, האם זה לא חשוב כלל? אין לזה שום ערך וחשיבות של סעודות שבת?

משפיע: לא בדיוק. כי כמו במשל דלעיל שהמשלנו לילידים קטנים שבאים לחתונה ונהנים מעצם האוכל על אף שאינם יודעים כלל מה מתרחש בכל החתונה, זה גישה ילדותית, א קינדערישע קאפ. אבל מצד שני בעל החתונה עצמו נהנה גם מזה עצמו שהילידים נהנים, כי שמחתו והרחבת לבו מנישואי בנו מביאים בבלו רצון שכולם ישמחו, ואף גם אלו שכלל אינם מבינים מה זה ועל מה זה, גם הם ישמחו לפי ערכם והבנתם. כך הייתי מגדיר את האוכל בשבת לשם תאבון גרידא, הוא מקיים אכן מצוה של סעודת שבת, להקב"ה יש נחת רוח כי רצונו שכל סוגי בני אדם ישתתפו בשמחת השבת, אבל למעשה מי שאינו משים לב מה מתרחש כאן, ואינו חושב כלל מה זאת הסעודה ועל מה היא, זה קינדערישע הנקרא בספרים 'קטנות'! נו, רצונך להשאר בקטנותו וודאי שלא.

אברהם יצחק: נכון. א גרויסן יישר כח!

הבורקס'... כפי שכבר השתמשנו במשל זה כמה פעמים על העניין הזה, כי זה אכן מטיב להמחיש אך אנו נראים כשנגשים לסעודות הקדושות של שבת, בלי לחשוב על המשמעות של הסעודה.

אברהם יצחק: אז מה היא באמת הגישה הנכונה?

מה אוכלת הנשמה?

משפיע: הגישה הנכונה היא כשאנו קודם כל קולטים את המשמעות, מה היא הסעודה הזו. אנו צריכים להבדיר לעצמנו ראשית לכל כי מדובר כאן בסעודה שאיננה כלל בשורה אחת עם כל הסעודות הגשמיות שאנו אוכלים בימות החול, זו סעודה של הנשמה. כל העניין של שבת זה 'יומא דנשמתא' - היום של הנשמה, אשר ביום הזה הנשמה מקבלת את כל שפע הקדושה שלה, וזו היא מהות הסעודה, סעודת הנשמה שבה היא מקבלת את השפע הרוחני שלה לכל השבוע. המטעמים הגשמיים שאנו מגישים בסעודה זו, אינם אלא מאחר שיש לארוח בסעודה זו גם את הגוף, שגם הוא ישמח ויהנה בסעודת הנשמה, אנו מגישים גם כן לפני הגוף את התענוגים הגשמיים שהוא מבין בהם, במאכלים טובים, בשר ודגים וכל מטעמים. אבל אנו חייבים לא לשכוח את המהות העיקרית של הסעודה, שזו היא סעודת הנשמה, השפע הרוחני שהנשמה מקבלת בשעת סעודה זו.

אברהם יצחק: אז המשפיע אומר שהסעודה בשביל הנשמה ובכלל לא בשביל הגוף... מה פירוש סעודה בשביל הנשמה? מה הפשט שנשמה אוכלת? גם לא הבנתי מה שהמשפיע אמר על המאכלים הגשמיים, איך מגיעים מאכלים גשמיים בסעודה של הנשמה?

משפיע: אתה שואל טוב מאוד. ואני רוצה לחלק את התשובות ולענות אחד אחד. אתה שואל, האם הנשמה אוכלת? התשובה היא, כן! הנשמה אוכלת תורה תפילה ומצוות, אשר כל אלו מזינים את כח הקדושה של הנשמה, ונותנים לה את כוחה לחיות ולפעול, ובשבת, כיוון ששבת הוא 'יומא דנשמתא' מגיע המזון הזה בתוספת מרובה, ולכן התפלות של שבת הם גבוהים וקדושים יותר מבימות החול, וגם מאריכים בזה יותר, ומוסיפים כל מיני חלקים ומזמורים, אשר כל אלו הם תוספת מזון קדוש בשביל הנשמה.

המזון הזה של הנשמה הוא עיקר עניין השפע שיריד לעולם בשבת. כך מבארים הספרים הקדושים ואקריא לך את לשונו של 'היורש דברי אמת' שמבאר זאת (אות מח): 'ולפי זה אם עיני שכל לך תבין, עיקר יום השבת הוא להתדבק בהשי"ת בתפלה ותורה, ולזה קורא הוזהר 'הוא יומא יומא דנשמתן ולא יומא דקיימא בגופא' רצונו לומר שמאיר שורש הנשמות על הנשמות שבגופים, והם נכספים אליו, וזה נקרא תוספות נשמה יתירה, וכל זה נרגש בתפלה, לכן צריך להזהר בתפלת שבת מאד מאד, כי זהו עיקר השבת, לא כמו שחושבים המון עם אפילו בעלי תורה שאינם חרדים על דבר השי"ת ומזלזלים בתפלה, יום השבת בעיניהם ענין אחר לא ידעתה מה, אבל האמת הוא כמו שכתבת, וכל זה הוא דברים אמתיים'.

הגוף מצטרף אל הסעודה

אברהם יצחק: אז למה עדיין צריכה הנשמה שיכינו בשבילה גם סעודה גשמית של בשר ודגים וכל מטעמים?

משפיע: התשובה לזה היא, שבשבת נשפע שפע רוחני כולל על כל חלקי הנשמה, עד החלק התחתון שלה המלווה בתוך

אברהם יצחק: א גוט יאר. אפשר להכנס?
משפיע: בוודאי. וואס הערט זיך, וואס מאכסטו?

אברהם יצחק: ברוך השם פיין. אנחנו עדיין באמצע הנושא של שבת. ואני חייב לציין למשפיע כי ברוך השם השיחות על שבת מאוד גרמו לי יחס אחר לגמרי לשבת, אחרי שיחות כאלו 'איז אן אנדער שבת' שבת אחרת לגמרי.

משפיע: ברוך השם.

אברהם יצחק: מצידי הייתי רוצה להמשיך לשמוע על שבת.
משפיע: אם כן, אני חושב שמן הראוי שנגע קצת בנושא של סעודות השבת. זו סוגיא ארוכה ועמוקה כמובן, אך ננסה על קצה המזלז לגעת בעיקרי הדברים, ללמוד איך עורכים סעודות שבת עם כוונה פנימית.

הגישה היא העיקר

אברהם יצחק: או אה... המשפיע רוצה ללמד אותי את העניינים והכוונות שיש בכל מאכל? מה הסוד של הדגים, ומה הכוונה של אכילת הקוגל וכדומה?

משפיע: ממש לא. יכול להיות שבמשך השנים נגיע גם לזה, אבל עכשיו אנו רוצים להתמקד בהבנת הפשוטה ביותר, זו שהכי קרובה ללבנו, בדרגתנו, כי העיקר שאנו צריכים זה לצרף קצת מחשבה ודעת לכל הדברים שאנו כבר ממילא עושים, שלא יהיו נעשים הפעולות מצד הרגילות החיצונית, אלא עם קצת לב ודעת אשר משנה ומרומם ממילא את כל הפעולה, ואנו מתרוממים ממנה כראוי.

אברהם יצחק: המשפיע רוצה בעצם סעודות השבת יורממו אותו?

משפיע: כן. והדבר הראשון והעיקרי שאנו רוצים עתה בשביל זה, זה פשוט לשנות קצת את הגישה שלנו, עיי הבנת פנימיות הדברים, כדי שלא נגש אל סעודות השבת באופן חיצוני, כשהמחשבה עסוקה רק איך להשקיע ולהשתק את הרעבון ולמלאות את התאבון. אלא שהגישה תהיה באופן מרומם יותר. וכשהגישה תהיה אחרת, באופן ממילא זה יביא אותנו להתרוממות והתעלות הנפלאה של קדושת סעודות השבת.

אברהם יצחק: שמעתי פעם שיש נדון שלם אם סעודות השבת יכולים לגשם את האדם או לא. כי יש אומרים שיש בזה קדושה גדולה כל כך שלא שייך להתגשם על ידה, אבל יש אומרים להיפך...

משפיע: נכון, אך לא ניכנס עכשיו לעניין זה, כי אני לא רוצה להכנס ולדבר מה הסיבה 'שלך' למה אתה אוכל את הסעודה, ולא להיכנס מה ההרגשה שלך כאשר אתה טועם את מעדני השבת הערבים עליך. אנו רוצים עתה רק לשנות את הגישה אל העניין, ועל כן עלינו להניח לרגע את עצמנו בצד, ולא נדבר עתה על העבודה למעשה הפרטית שלנו. נדבר על עצם העניין: מה הם סעודות השבת? למה בכלל אוכלים סעודה? ומה זו צורת הסעודה הזו, המשולבת עם זמירות ותשבחות?

אברהם יצחק: נו, אדרבא, אכן מעניין לשמוע על זה.

משפיע: אז הבה ניגש לעניין. בדרך כלל אנו רגילים שאנו אוכלים בגלל שהגוף רעב ודורש את שלו, והוא אכן איננו יכול להתקיים בלי מזון גשמי, ובשביל זה אנו אוכלים. זה ההסתכלות שלנו על האכילה באופן כללי. ובאותה הגישה וההסתכלות עצמה אנו מרגלים לגשת גם לסעודות השבת, אלא מאי? בשבת אנו מרוויחים גם שזה מצוה של עונג שבת.

בהסתכלות זו מונחת הטעות, כי להסתכל כך על סעודות שבת זאת אומרת שאני עסוק עתה בעסקים האישיים שלי, עצם הסעודה עתה היא כמו ארוחת ערב (נאכטמאל) רגילה, אלא שנתוסף בו גם איזה מחשבה של שבת.

הגישה הזו לסעודת השבת, דומה לילד קטן שנהנה לבוא לחתונה כי יש שם מאכלים טובים, וכלל לא מעניין אותו מה זה חתונה, ועל מה ולמה כל הסעודה. 'הוא מחותן מצד

כרכת מזל טוב
לידידנו הנכבד
הרה"ח ר' יואל ב"ר א'
שוראריץ שליט"א
מחשבים ותכני מפתחות החסידות
לדוג' היצירת בנו למזל טוב
בית מן ובעשר'ן ו' תלמידי יום ירוח מסגרת טוב נחת

כרכת מזל טוב
לידידנו הנכבד הרה"ח ר' צבי
אלימלך כהן שליט"א
מחשבים ותכני מפתחות החסידות
לדוג' היצירת בנו למזל טוב
בית מן ובעשר'ן ו' תלמידי יום ירוח מסגרת טוב נחת

השלום וכו'
בבית המור רח' חיי אדם 8

יום חתונתו

למה דווקא שבועות הוא החתונה בין כלל ישראל להשי"ת, יותר מפסח וסוכות? מה העומק במימרת הצדיקים ששבועות הוא ה'ברכת התורה' של השנה? ומה האור שאנו מקבלים בנפשנו מדי שנה בשבועות?

חדשה ביום זה כמו בראשית הבריאה, ואנו חוזרים לישרות שהאלקים עשה אותנו בה טרם ביקשנו חשבונות רבים, להתחיל הכל מחדש).

וכשקולטים את הגישה הראויה ללימוד התורה, בצורה של אהבה וייחוד, זה משנה לגמרי את צורת הלימוד, כי קולטים שהתורה אינו רק ספר חוקים כהכשר מצווה לדעת את מה שעלינו לעשות, אלא זה לבוש לקדושת הקב"ה בעצמו הרוצה שנשתעשע עמו בו, והלימוד הוא תכלית בפני עצמו. וגם אם נלמד שיטות שאינן נוגעות להלכה או הנהגה בגמ', נשיש ונשמח בהן וגם שורה בודדת בגמרא נייקר ונעריך.

ג

ה'ברכת התורה' של השנה

וזה העומק של ההתבטאות המקובלת מצדיקים כי ראש השנה הוא הקריאת שמע של השנה ושבועות הוא ה'ברכת התורה' של השנה. כי משמעות ברכת התורה היינו שהיהודי מחובר לנותן התורה, ואוהב אותו מאד על התורה שנתן לו, ומתוך כך הוא מברך ומשבח על כך, ואת החיבור והאהבה הזו בתורה ומצוות, וההכרה בעומק קדושת התורה אנו מקבלים בנפשנו מיום קדוש זה, שהלימוד של כל השנה יהיה לימוד של שעשועים ואהבת דודים.

והנה כל סדר עבודת הלילה והיום של שבועות כולם סובבים על קוטב זה של הייחוד והחיתון בין כנסת ישראל עם דודה, וזה נחלק לב' חלקים. כאשר עבודת הלילה היא בעיקר העבודה של הכלה כלל ישראל המכניה ומיטרת עצמה לייחוד, וכמבואר בזה"ק שעל לילה זה אמר הכתוב 'תספרו חמשים יום', דהיינו שזו עדיין עבודת הכלה.

אלא שהטרה שזוכים בלילה זה היא טהרה עליונה מאד למעלה מהשגת אנוש, אך מאחר שהקב"ה רוצה להתייחד אתנו בפסגת הייחוד, ללא שום חסרון, הוא מטהר אותנו בטהרה למעלה שבשר ודם אינו יכול להשיג עוצם טהרה כזו שזו הטהרה של 'שער החמשים'.

ונידודי השניה ועריכת התיקון ליל שבועות הם הכלי לקבלת אותה טהרה, והיא נשלמת בעת הטבילה בעלות השחר שאז נכללים לגמרי באור העליון של שער החמשים.

ויש להעיר כי המשמעות האמיתית של הטהרה הזו אינה רק העדר טומאה. אלא עניינה הוא מלשון 'טהר יומא' דהיינו לעשות מקום פנוי, שאנו מפנים עצמנו מכל מציאות שהיא ומכל דבר אחר בלתי אל הייחוד עם השי"ת כל גמטת נפשנו רוחנו ונשמנו. וזה מעורר למעלה שהשי"ת כביכול גם פונה אלינו לגמרי ומגלה את עוצם חשקו אלינו כשאין לו מאומה מבלעדי כלל ישראל כביכול.

ואח"כ מגיע החלק של עבודת היום שאז זה בצורה שהשי"ת יורד אלינו ומתגלה אלינו באהבתו הגדולה והעצומה, ומתוך כך מתעורר בקרבנו תשוקה ואהבה עצומה אליו ית'. בדרגות לפנים מדרגות, מפסוקי דזמרה לברכות ק"ש ומשם לשמו"ע, ומשם לעשרת הדברות ולכתר. כאשר כל אחת מהן הוא דרגה נוספת של התגלות, שאכמ"ל.

יתן ה' וינידבק ונתקרר אליו לנצח נצחים.

מעובר מתוך שיחותיו של המשפיע הגדל' ה'ר' בן ציון אפל שליט"א

עמו ית', ואת מצוותיו שהן מלשון 'צוותא' להתייחד ולהשתעשע בצוותא כביכול עמו ית', והוא ית' עמו.

על היום זה מתבטא האור החיים הק' בלשון הבורע "הגיע חושק וחשוק לחשוק ונחשק", וכך גם שאר ספרי הקודש מכבירים בלשונות של אהבה אין חקר שהקב"ה מגלה אלינו ביום נשגב זה. כי זה מהותו של היום יום של שעשועים אהבה וייחוד של כנסת ישראל עם הקב"ה והקב"ה עם כנסת ישראל.

ב

חתונה מחדש

ולכן העבודה של היום הזה הוא לחיות עם עוצם השעשועים האלו שבינינו לבנינו ית', והייחוד העצום שיש בתורה ומצוות בינינו לבנינו, ולקלוט אותן היטב בנפש. כי כל הייחוד העצום והשעשועים של כנסת ישראל עם דודה אינו מתרחש רק בשבועות, זה הרי מתרחש בכל קיום מצווה ובכל לימוד תורה שלנו במשך כל השנה, אלא שביום הזה קיבלנו את השייכות הזו, ולכן הוא מסוגל שממנו נקלוט את האהבה העצומה לכל השנה, וכשנספוג כראוי אל נפשנו את אור היום, זה ירומם ויאיר את התורה ומצוות שלנו הרבה יותר במשך כל השנה.

וצריך לדעת כי מדי שנה ביום קדוש זה 'חתונה' חדשה, הקב"ה מתייחד אתנו ונותן לנו את תורתו מחדש, יש אולי כאלו החושבים כי אילו היו רואים במוחש שמיתוספת איזה מסכתא חדשה או רובד חדש בתורה מדי שנה, היה להם קל יותר לחיות עם המציאות הזו שהקב"ה נותן לנו את התורה מחדש... אך לאמיתו של דבר מה שמתחדש מדי שנה זה הקשר והייחוד שהתורה צריכה להביא בינינו לנותן ית' שזה הרי כל המכוון והמטרה של התורה.

כי העולם הזה במצבו החיצוני, אינו כלי ראוי לסבול את השעשועים העצומים האלו, ובמשך השנה כאשר אנו נופלים ומשתקעים בהבלי עוה"ז ח"ו, זה מסתיר מאתנו את האהבה הזו, ומעכיר את הנפש שלנו מלחיות את השעשועים הקדושים בתורה ובמצוות. וכך גם זה גורם כלפי מעלה שהקב"ה מסתיר מצדו את עוצם האהבה והשעשועים שיש לו אתנו, כי כשיהודי פונה עצמו מקשר החיתון ח"ו גם הקב"ה מסתיר עצמו כפונה לצד אחר רח"ל והחיות העצומה בתורה ומצוות, שראוי היה להיות לנו, הולך ומתייבש.

עד שמגיע היום הנשגב הזה, שקודם לו מ"ט ימי זיכרון של ספירת העומר, של היחלצות מבוך העוה"ז, המעוררים בנו חשק וגעגוע עצום להתייחד שוב באהבת דודים עם אבינו שבשמים, והאתערותא דלתתא הזו מעוררת אתערותא דלעילא והקב"ה גם הוא כביכול פונה אלינו ומבקש שוב להתייחד אתנו ולחדש את קשר החיתונים, ומתרחשת קבלת התורה חדשה וחתונה חדשה.

(ואגב יש לשים לב ללשון הנפלא בזה"ק על החתונה של היום הזה "מלאכ טעם בתולה טעמים". מה שמלמד גם למי שמרגיש שבשנה שעברה כבר קיבל את התורה, ונפל שוב, שבכל זאת מדי שנה זה ממש חתונה חדשה בשלימות הגמור, חתונה של בתולה. ולא כקידושי אלמנה או גרושה, שחסר כבר בשלימות הטהרה והנקיות כאשר זה כבר אינו לגמרי כדוי חדש על נייר חדש. אלא הקב"ה מחדש אותנו לבריאה

חג מתן תורתנו הממשמש ובא עלינו לטובה מתייחד בהגדרה מיוחדת במינה: חתונה, כך מפרשים חז"ל הק' על הפסוק "ביום חתונתו וביום שמחת לבו" (שיר השירים ג, יא), "יום חתונתו - זה מתן תורה" (תענית פ"ד מ"ח), וכך מתואר היום אצל כלל ישראל לדורותיהם, ובמיוחד בספרי החסידות, כיום החתונה בין הקב"ה עם כלל ישראל.

אך גם אם זה שגור על פינו וקבוע בלבנו מינקות, אם נעזור לרגע ונחשוב על משמעות הכינוי הזה, יתכן ויתעורר בנו פליאה גדולה על כך, למה דווקא חג שבועות הוא חתונה? אולי היה מתאים יותר לקרות את חג הפסח בו נבחרנו ממצרים להיות עם ה' כחתונה שלנו עם השי"ת, או את חג הסוכות שאנו חוגגים לזכר שהשי"ת הכניס אותנו תחת ענני כבודו באהבה נפלאה. מה העומק שדווקא חג שבועות הוא חתונה?

א

אהבת שעשועים

אך ההסבר הוא - ע"פ פשוטות, מבלי שניכנס לסודות העמוקים שבעניין - כי איכות האהבה שהתגלה ומתגלה שוב מדי שנה ביום מתן תורה הוא איכות אהבה שונה לגמרי מזו שזכינו לה בחג הפסח.

נקח לכך משל מאהבת אב לבן, יש מצב שהאבא דואג לבן מספק לו את כל צרכיו בצורה הטובה ביותר, מציל אותו מכל דבר שעלול להפריע לו, אשר כל זה נובע מתוך אהבת האב את בנו, והפעולות האלו מגלות גילוי מסויים של אהבה, אך יש גם מצב שבו האבא קורא לבנו ומבקש ממנו, בני היקר! אני רוצה אותך בקירבתך, אני רוצה להשתעשע עמך, להתעלס עמך באהבים, ברור שהמצב הזה הוא הגילוי האמיתי של האהבה! האהבה נשפכת והלבבות מתייחדות פי כמה וכמה בצורה גדולה הרבה יותר. אהבה כזו נקראת 'אהבה דודים', או 'אהבת רעים'.

ועל זה הדרך: כאשר השי"ת גאל אותנו ממצרים ברוב אהבתו, עדיין לא היה כאן את גילוי האהבה העצום של אהבת דודים ואהבת רעים, אכן טבעו של אב אוהב שאינו יכול לסבול לראות את בניו בצרה, ומתוך אהבה זו גאל אותנו מצרותינו במצרים, והמשך להנהיג אותנו ולספק את כל צרכינו באהבה רבה בענני הכבוד, הקב"ה עדיין לא קרא אותנו אל חדרו להתייחד אתנו, ולהשתעשע אתנו באהבה, להיות אתנו בשביל להיות אתנו.

רק בחג מתן תורתנו כאשר הקב"ה נתן לנו את תורתו אשר עומק עניינה הוא שהקב"ה הוריד את עצמו כביכול אלינו ומסר לנו את עצמו בתורתו הק', וכדברי חז"ל "אנא נפש כתבית ירבות" (שבת קה), או התגללה אהבת השעשועים הזו והתעלסות באהבים. כי נתינת התורה אינו נובע מרחמי האב על הבן אשר לכן הוא רוצה לחנך אותו לנימוסים טובים, כי על זה היה מספיק שבוע מצוות בני נח. עומק עניין נתינת התורה זה בשביל האב כביכול, הקב"ה בעצמו יורד אלינו בשביל שהוא רוצה להיות אתנו, להתייחד אתנו ולהשתעשע עמנו.

כי עלינו לדעת שלבד מהשייכות היסודית שיש לנו עם השי"ת בהכרת טובתו, שהוא טוב ומיטיב בלי גבול, ולבד מהשייכות שהוא אוהב בפרטות את עמו ישראל בלי גבול כבנים אוהבים, ישנה שייכות נוספת ועמוקה באופן של השתעשעות והתייחדות יחד, אשר זה ניתן לנו ביום זה כאשר קיבלנו את התורה שהוא חכמתו ורצונו המאוחדת

רשימה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

עבדות או מדריגה שמביאה לאדם גאווה, סימן הוא שאיננה בשלימות, כי קדושה גמורה מביאה הכנעה
הרה"ק החוזה מלובלין ז"ע (רברי אמת, שלח)

| | |
|-------------------|-------------------|
| <p>ג</p> <p>ג</p> | <p>ג</p> <p>ג</p> |
|-------------------|-------------------|



ירה בי חץ

אנה אבקשך

שאלות והתלכטויות בעבודת השי"ת

עלית העולמות - מהי?

י'עלו' מדרגה לדרגה עד עולם האצילות - שמשמעות הדברים היא כפי המבואר: שיתגלה בהם אור אלקותו יתברך בתכלית הגילוי.

בכל יום בתפילתנו, כשאנו הנבראים, שורש הנפידים וההסתרים, מתייצבים לפני השי"ת ומכריזים על אלקותו יתברך ויחודו בכל העולמות, אנו לוקחים את כל מה ששייך לנו בעולם העשיה, שהוא הסתר גמור, ומרוממים אותו לעולם האצילות - שאין שם שום הסתר.

ד.

אמנם כאן אהה צועק ושואל בשאלתך: אהה, הלוואי שכך היה, הרי אחר התפילה עדיין העשיה נשארת עשיה וההסתר נשאר הסתר! התשובה היא שאין הדברים כך, כי באמת בכל יום שאנו מתפללים כהלכה, אנו מחוללים תיקון כללי בכל הבריאה, אלא שזה לא מתגלה כאן למטה, אבל זה כן נפעל למעלה, וזה נשמר שם עד כי יבוא שילה. ובאמת כשיושלמו כל התיקונים ויצטרפו, אזי יבוא משיח צדקנו.

כי באמת, עבודה זו שאנו עושים בכל יום, של 'עליית העולמות', היא עצמה הגאולה. וזוהי גאולה פרטית של כל יום, כאשר הניצוצות האלקיים עם היום מתעלים ונאגלים. וכאשר יתאחדו כל הגאולות הפרטיות, וכל הניצוצות יתעלו, אזי תהיה הגאולה הכללית, ואז יתגלה לעין כל - מה שפעלנו אלפי שנים בכל יום יום - אור אלקותו יתברך בכל העולמות כולם.

אולם אל רק אז באית המשח יראו את הגילוי שפעלנו, כי הארה כלשהי מזה כבר ניתן לראות גם עכשיו בתוך הגלות, וניתן לחלק זאת לשלשה חלקים:

א. קודם כל עלינו לדעת שיש לנו חלקי נשמה שנשארו בעליונים, ואתם חלקי נשמה, הם כן מקבלים את השפע והגילוי שאנו מחוללים בתפילתנו בכל יום ויום.

ב. מלבד זה, גם חלקי הנשמה שבגוף, זוכים הרבה פעמים בעת התפילה להארה של אמונה, הארה של דבקות, והארה של התחברות בתורה ומצוות. כל זה היא הארה של מעין דמיון מגילוי שפעלנו למעלה.

ג. גם הישועות הגשמיות שאנו פועלים בתפילתנו, גם הן השתלשלות מצומצמת מגורל השפע וגילוי האור האלקי שפעלנו, ויתגלה לעתיד לבוא. כי זאת לדעת, שחסרון של השפעה גשמית הוא תוצאה של הסתר. כי מצד האור האלקי הרי הוא תכלית הטוב והשלמות. אולם כשיש הסתר, ואין האור האלקי יכול להתגלות לטובים, זה מתבטא גם בחסרונות גשמיים, ולכן כשהאור האלקי מתגלה - גם החסרון נשלם.

אולם גם כאשר אין מרגישים את שני החלקים האחרונים - ההשפעה כאן למטה, בכל אופן ישנה השפעה למעלה, כמו שאמרנו צדיקים שאין תפילה של יהודי שאינו מתקן בהן תיקונים נפלאים בעליונים, וזוהי שכתוב בהעש'ט קדוש, שאין דבר כזה שתפילתו של יהודי אינה פועלת. כי כאמור, כל תפילה עושה 'עליית העולמות', השאלה היא רק אם השפע ירד גם למטה, או שלפעמים יצטרפו יותר תפילות כדי להגריש זאת למטה. אבל בכל אופן התפילה פעלה.

ה.

נשאר לנו לדעת רק איך אנו נחננו מחוללים את התיקון? הרי כפי שנסדר בסידור, העליה נעשית בעצם נוסח התפילה. לא משנה כמה האדם כיוון בקרבנות הוא כבר מתפלל בעולם היצירה. אך זהו יתכן? התשובה היא שאנשי כנסת הגדולה וזו"ל ססידור את סדר הסידור, תיקנו אותו באופן כזה שעצם אמירת התכנות הקדושה, שיש בהן חידושים יוניים - בעצם ההבריה לבדה כבר מתעלים העולמות. כל תיבה מכוננת כמו: 'רקו סודי' שפועל למעלה לגלות אורו יתברך.

וידוע מה שכתוב במגיד מירשים' (מה שאמר הש"מ: לביית יפה), להזהיר שלא להפך את סדרי התפילה, כי זה מהפך את הציונות. משום שאכן מדובר בפאול מסודר, שלב אחרי שלב, שככל שלב מוליד את השלב הבא. חלק הקרבנות מתקן את עולם העשיה ומכניס אותו לעולם היצירה, ואחר כך בפסוקי דזמרה ממשיכים לתקן עולם היצירה ועולים לעולם הבריאה, וכן הלאה. והוא מסולל מדויק שאין אפשר לדלג על חלק ממנו, כי לא מדובר באמירה בעלמא אלא בתיקון עליון שנעשה על ידי האמירה, ורק על ידי אמירת השלב הראשון ותיקונו אפשר להתקדם לשלב הבא.

כמובן שאחרי האמירה מגיעה הכוונה והעבודה שלב ומסיפה איכות לתיקון. יכול להיות אותו התיקון, אבל עם עונק קצת כוונה יש בו הרבה יותר איכות, הרבה יותר גילוי, והרבה יותר גאולה. אבל עצם עליית העולמות אכן נעשית בעצם נוסח התפילה. ובכך קיבלת את התשובה לשאלתך מהי העליה (ואולי בעיה בהזדמנות אחרת נבאר את העבודה הנפשית שכל עולם ועולם).

בהצלחה וסיעתא דיאמי!

שאלה:

כתוב בסידורים שלנו בתפילת שחרית 'תפילת העשיה' על קרבנות, 'תפילת היצירה' על פסוקי דזמרה, וכן הלאה, והדברים היו לי תמיד לחידה. מה הפשט שאני עולה לעולם היצירה, ואחר כך לעולם הבריאה. וכי אני יוצא מעולם העשיה ונכנס לעולם היצירה? בסולמות אני עולה? ובפרט שלמעשה, גם אם אני זוכה להתרומם מאוד בתפילה, עדיין אני נשאר בעשיה דעשיה... מה הפשט אפוא ב'עליית העולמות' שבשעת התפילה ובכל מועדי הקודש?

תשובה:

א.

ארבעת העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה - הם מיני מדרגות של גילוי אלקות, זה למטה מזה. עולם גבוה ועליון יותר, פירושו שיש בו יותר גילוי אלקות, עולם שפל יותר - משמעותו יותר הסתר.

כי זאת ידענו: אין מציאות ללא אורו יתברך. השי"ת מחיה ומהווה את כל העולמות על כל פרטיהם ופרטי פרטיהם. מה כן ההבדל בין העולמות העליונים והתחתונים? בדרגת הגילוי. ישנם עולמות שחיות השי"ת נסתרת בהם יותר, ויש עולמות שבהם רואים בגלוי את חיות השי"ת.

משל לכך אנחנו רואים כאן בעולמנו בדומם צומח חי מדבר. רואים הרבה שהדומם יש בו דרגת חיות מאוד נמוכה, ואילו הצומח יש בו חיות יותר חיות, אחר כך החי הוא כבר בכלל חי, והמדבר יש בו הרבה הרבה יותר חיות. כך גם בעולמות אבי"ע, כל עולם יש בו דרגה אחרת של גילוי אלקות.

בספה"ק מבואר שזה משמעות המילה 'עולם' - העלם. כל עולם מעלים באופן אחר על מציאות השי"ת, וזה ההבדל בין ד' העולמות. ולמה דווקא ארבעה? כי יש ארבע אותיות בשם הוי"ה, והיינו שגילוי אורו יתברך הוא בארבעה גוונים, והם מתגלים בארבעה העולמות:

עולם האצילות - זוהי המדרגה הגבוהה ביותר, שאין שם שום הסתר. **עולם הבריאה** - יש כבר יותר הסתר, אבל אור השי"ת עדיין ברור, ואפשר להשיגו. **עולם היצירה** - שם הוא עולם המלאכים, שם יש כבר יותר הסתר, עד כדי כך שהמלאכים והנשמות כבר מרגישים מציאות עצמית. הגרשת מציאות עצמית - אינה יכולה להיות אלא בהסתרה גדולה, שאם לא הרי אין כאן אלא מציאותו יתברך. זה הכלל בכל עולם ועולם: כמה שיש פחות גילוי אלקות - מרגישים יותר מציאות עצמית. ולמה מכל אלה הוא **עולם העשיה**, שהוא מוסתר לגמרי, וממנו משתלשל העולם הגשמי הזה שבו הכל מוסתר, ונראה כי עולם כמנהגו נוהג בתכלית הפיודו ח"ו ואין רואים בגילוי אלקותו יתברך.

ב.

מה המטרה בעבודת השי"ת בכלל? הרי זאת ידוע: לזכך את ההסתר ולגלות אורו יתברך בתחתונים.

אורו יתברך נמצא אינתו בעולם העשיה, הוא מחיה ומהווה אותו, אבל בחיצוניות אין רואים כלום. חושבים שיש כאן עולם נפרד ח"ו. תפקידנו לשחרר את האור האלקי מכללי ההסתר, שיתודע ויתגלה אורו יתברך.

כשאנו זוכים לעשות את הגילוי - זוהי עליה מעולם העשיה לעולם היצירה, וכן הלאה כמה חילוקי מדרגות. כי כשדרגת הגילוי שבעולם העשיה החלה להיות כבעולם היצירה, הרי בעצם זה עלה עולם העשיה לעולם היצירה, שכאמור, זוהי פשטות המשמעות הפשוטה של חילוקי העולמות. וכן הלאה, כשיגיע עולם העשיה - שעכשיו הוא כבר עולם היצירה - לגילוי יותר גדול, אזי יתעלה לעולם הבריאה, וכן הלאה והלאה.

במילים אחרות: עליית העולמות הכוונה שהוא האלקי שבכל עולם מתעלה. האור האלקי שבעולם העשיה שכרגע לא יכול להתגלות, כשהוא כן מתגלה, הרי הוא עלה מעשיה ליצירה, וכן הלאה. אין כאן עליה גשמית. לא צריכים סולמות לך. יש כאן עליה בערכין. **משל לילד יעלו** שעלה ונתעלה בכתו, והעלו אותו מכתה ז' לכתה ח'. נבין שמשביבות שונות כתה ח' מתחילה ללמוד מהיום בחדר שבו היתה כתה ז' עד היום, כעליו הוא עולה כתה ח' כי אמתית הגשמית היא עליית כתה, אלא עליה רוחנית. ופשוט. וכן בנמשל, כשמדברים על עליית העולמות, הכוונה לעליית דרגה של גילוי האור האלקי.

ג.

ואת כל זה אנו עושים בעת התפילה. עבודת התפילה שבכל יום נתקנה, כדי שכוחות העולם התחתון של זה היום, השייכים אלי, היינו אני וכל הניצוצות השייכים לשרוש נשמתו,

בינתיים זה לא הלך.

הוא פשפש במעשיו וניסה להבין מה חטאו שהוא לא זוכה למלאות את תשוקתו העזה והקדושה? ומה אם כן - כן יועיל כדי לקבל את מבוקשו הטהורה?



החסיד ר' אייזיק'ל האמילער חש, להגדרתו, כי עדיין אין לו את ההרגשה של 'אחדות השם', התפיסה האמיתית שכל העולמות כולם וכל מה שבתוכם אינם כי אם החיות האלוות שממציאם ומחיה אותם. ולכן הוא הסתובב כארי בסוגר וטיכס עצה מה לעשות בנידון. "כל החסידים יש להם האמונה שהכל הוא אלוקות" התאונן ר' אייזיק במר לבו, אך לו - אין.

מה עושה חסיד עם צרה כזו? הוא נכנס לרבו הקדוש עם קוויטל ומבקש ממנו שישוענו. ר' אייזיק'ל לא חסך בכך, הוא יצא לדרך ונסע אל רבו הרה"ק ר' דובער האדמו"ר האמצעי זי"ע עם קוויטל וביקש ממנו בעד נפשו.

לגודל כאבו, הרה"ק דחה אותו. הקוויטל לא קיבלה מענה. ר' אייזיק יצא במפח נפש מן פני הקודש.

אך לא חסיד כר' אייזיק יאמר נואש. לאחר זמן קצר הוא נכנס שוב אל הקודש פנימה, ושוב לגודל הצער, דחה הרה"ק. כך נכנס עם קוויטל כמה וכמה פעמים, אך שוב ושוב נדחה ע"י הרה"ק.

הצער ועגמת הנפש היו בלתי ניתנים להכלה, ר' אייזיק הסתובב חסר מנוחה ותשוקתו רק התחזקה יותר ויותר.



רק בפעם ההיא התקבלה הקוויטל, לשמחת לבו של ר' אייזיק הגואה מהתרגשות. הרה"ק הבחין כי החסיד ר' אייזיק'ל כבר משתוקק ביותר, ואז הבטיח לו הרה"ק כי בעז"ה יקבע לו זמן שיכנס אצלו ביחידות וידבר עמו חסידות.

בהגיע הזמן המיועד נכנס ר' אייזיק רועד כולו והתייצב לפני שולחן הקודש, כשאזניו כרויות כבור סיד, וחושיו כולם דרוכים שלא לאבד כל הגה היוצאת מפי הקודש.

הרה"ק דיבר אל לבו המפרפר של ר' אייזיק, ולאחר שעה קלה יצא ר' אייזיק נרגש כולו מפני הקודש. כשיכור ולא מיין יצא ר' אייזיק אל רחוב העיר, הכל סביבו היטשטש והוא לא ידע אם יום או לילה עכשיו.

החסידים שעמדו בחוץ הבחינו מיד בפניו הבורות של ר' אייזיק, ועטו עליו כלהקת כשרים רעבים, צמאים לדעת מה שמע לפניו ולפנים.

ר' אייזיק, כולו רוטט, אמר לסובבים אותו "הייתי רוצה לצאת עכשיו לרחובות, ולצעוק ככולם את כל מה ששמעתי!"

החסידים כבר הסתקרו לגמרי, "אלו חידושים שמעת מרבינו על אחדות השם?" תמה בפניו אחד מפרחי החסידים.

לשמע השאלה התלהטו עיניו של ר' אייזיק וירו גיצים לכל עבר. הוא הצטעק "האם הייתי צריך לחידושים? בשביל זה באים לרבי? בשביל לשמוע חידושים, דעהרעך ועדאנקען?! אני לא שמעתי ולא שמעתי שום חידושים - הרבי רק ירה בי חץ חודר כליות ולב, והכניסי יש את אור תנוקת בהירות האמונה! זה מה שעשש לי רבינו. דיבוריו הקדושים האירו לי בכל התוקף כי יש בורא עולם אחד יחיד ומיוחד!"

מקור: חנה אריאל (בספי; מכתבו של ר' אייזיק)

| | |
|---|---|
| 800 גליונות נדבתי הרה"ח ר' יצחק אליעזר פערל שלי"ט"א לרכיבה והצלחה בכל העניינים כבוד פון הכעש'ט ון תלמידיו זי"ע יחידינו מכלי ודכדי | 500 גליונות נדבתי הרה"ח ר' יצחק בר"מ סימון שלי"ט"א לרגל הולדת בנו למול טוב כבוד פון הכעש'ט ון תלמידיו זי"ע יחידינו מכלי ודכדי |
|---|---|